

Csengey Dénes

Ki az? Ki az¹

Ki az, ki az, aki lennénk, ha volnánk?
Ki az a nagyszerű képzelt személy,
akivé születtünk volna,
ha vágyunk el nem vetél?
Ha lehetnénk, ugyan mifélek lennénk?
Kivel, ki ellen, kiért, miért?
Mi hajszolná egy másik életben
egy másik arcunkba a vért?

Akarás, szeretet, jó remény,
gyönyörű, szabados szenvedély,
szabados viharos barna nyár
hova tart, mit akar, merre száll?
Fegyelem,
kegyelem,
szemedén,
szememen
remegő szerelem,
kitakart, eleven.
Ami volt, ami jön még miránk,
vagyonok, szerepek, arc, ha ráng,
az eszünk, a nevünk, a hazánk,
soha volt, soha lesz glóriánk.

Nincs semmi már, ami el nincsen veszve.
Nincs egy jó ingünk, nincs egy szavunk.
A szem, a vágy és az elme
itt már végleg kihunyt.

1 Az itt közölt verseket/dalszövegeket 1985 és 88 között írta Csengey Dénes Cseh Tamásnak megzenésítésre. A tervezett, aztán végül el nem készülő második közös műsorukban kaphattak volna helyet. A Cseh Tamás és Csengey Dénes hagyatékában megőrzött kazetták tanúsága szerint az ötből négyhez dallam is készülöben volt, azonban végleges dal formáját egyik sem nyerte el. Az itt megjelenteken kívül további ismert és ismeretlen dalszövegekből, illetve korai, hetvenes évekbeli Csengey-versekből álló, előkészületben levő válogatás *Távmondattal* címmel a *Pannon Tükör* folyóirat gondozásában várhatóan 2022. április végén jelenik meg. (Csengey Balázs)

Ez az a hely, ahol nincs semmi készen,
nincs egy végigvarrt nadrágszegély,
a hely, ahol folt hátán folt van,
és romlott hús a szívek helyén.
Ha hihetném, ami csupán képzelgés,
hogy mi azért, mi még azért...
ha hihetném, el is hitetném,
hogy mi még, mi még azért...

Soha volt, soha lesz, glóriás,
gyönyörű, szabados, óriás,
szabados, viharos szenvedély,
lehetünk az a képzelt személy.
Fegyelem,
kegyelem,
szemeden,
szememen
sebesült
szerelem,
kitakart,
eleven.

Tövises koszorúnk, glóriánk,
ami volt, ami jön még miránk.
Ami lesz, ami jön még miránk,
tövises koszorúnk, glóriánk.

Néha-néha nagyon

Néha-néha nagyon
néha-néha nem is
néha fájdalommal
néha elhagy ez is
néha félálomban
néha félelemben
néha néha csak úgy
néha hirtelen nem.

Mondóka

(Nyájas élet, halk remény...)

Nyájas élet, halk remény,
erre vágytam mindig én.
És íme, így jártam
másfél szoba konyhában,
így jártam, így jártam
másfél szoba konyhában.

Megkoplalva cudarul,
berendezve pazarul.
Minden van, minden van,
százliteres bojler van,
minden van, minden van,
tisztá szívem innen van.

Beszédem végezetül
tanítássá nemesül:
lélekben megtörten
jöjj fel a szép új liften
megtudod majd itten
hol lakik az Úristen.
Jaj de jó, jaj de jó
dalra fakad egy lakó
minden van, minden van
két gyerek és egy paplan
habcsók és habverő
nincs Rákosi, nincs Gerő
jaj de jó, jaj de jó
nyílt beszéd hallható
nyitható, nyitható
gázcsap és rádió
nyithatatlan liftben
vesztegel az Isten
csengetés hallható
jaj de jó, jaj de jó!
Házmester incseleg,
nem megyek, nem megyek
úr vagyok egymagam
csengess csak én Uram...

Kerthelyiségben ősszel, L.M.-re² várakozva

Fiú, fiú, a kisfröccsöt kikértem,
a csaj is ingerült már, mindegyre szóba hoz.
Fiú, fiú, nem így volt megbeszélve!
Meddig várjunk még itt? Ne szórakozz!

Fiú, fiú, a szénsav még friss a fröccsben.
De benned, mondd csak, épp milyen gáz dolgozik?
Fiú, fiú, mit ittál most fenékgig?
Miféle lötytők tették, hogy nem vagy itt?

Öreg fiú, egy belépős tangóval
keresztültáncolsz most ezen-azon.
És nem tudom, hová visz e furcsa táncrend.
Nem tudom, divat-e ott a proli-fazon.
Nem tudom, nem tudom, rongyosok ficsúrja,
hová tetted a jobbik eszed.
Hát tudhattad előre, úgy mész a mennybe is,
hogy az angyalcsürhét a hátadon cipeled.

Fiú, fiú, itt most már lassan zárnak.
Úgy látom, ez a számla végleg miránk marad.
Fiú, fiú, hát iszom majd én belőle,
ne álljon csak úgy itt a poharad.

Fiú, fiú, azért még azt az egyet,
annyit még mondok, mi is torkig vagyunk.
Záróra lesz itt. Záróra nem sokára.
És nem tudni, hogy tangót azontúl hol táncolunk.

2 L. M. egy korai kézirat tanúsága szerint Ladányi Mihály költő.

Kimosdat még

(a *Hangszórón bementék* dallamára)

Kimosdat még minket talán egy rejtélyes év.
Ne is mondd, tudom jól, hogy te is csak erre vársz.
Majd Magdával sétálok át hozzád egy tiszta ingben,
hogy tudassam a döntést: „Magamtól nem megyek szét!”

És ez az év megfájdul Benkében, akár a kés,
egy hajnalban elmúlik róla az öklendezés,
s a hányadékra meredve azt mondja: „Na lám, na lám!
Ezt most már akár abba is hagyhatnánk talán.”

Novákkal nem száll el esténként többé a ház,
és vasárnap délután Évának virágot viszünk.
A kiabáló tengerész újságot árul a parton,
s a címlapon az áll majd: „Magunktól nem megyünk szét!”

Mondjam, vagy ne mondjam? Ingeink fehérek lesznek.
És mosolygunk. Mégsem, hát mégsem. Nem vertek szét.